

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 57.815 van 25 januari 1996
in de zaak A. 65.543/VII-13.413.**

In zake : de n.v. MAASLAND,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY, E. EMPEREUR
en J. BLANCKE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat J. GHYSELS op 11 september 1995 namens de n.v. MAASLAND heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vragen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 13 juli 1995 tot bevestiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Diepenbeek van 14 februari 1995 waarbij aan de verzoekende partij de milieuvergunning wordt geweigerd voor het exploiteren aan de Steenakkerstraat aldaar van een inrichting voor metaalbewerking, werk- en wasplaatsen voor motorvoertuigen, opslagplaatsen voor gassen en gevaarlijke stoffen en fabricatie van betonprodukten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 20 november 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 december 1995;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris V. LEEMANS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de belangrijkste anteceden-ten van deze zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Bij koninklijk besluit van 9 januari 1975 verkrijgt de verzoekende partij een vergunning om aan de Steenakkerstraat te Diepenbeek gedurende twee jaar verder te gaan met het exploiteren van een betoncentrale met elektromotoren en een generatorengroep met een dieselmotor van 390 pk en een generator van 75 kVA alsmede een opslagplaats voor 40.000 liter stookolie en herstelwerkplaatsen. Na afloop van de vergunningstermijn worden de activiteiten zonder vergunning voortgezet.

2. Met een aangetekend schrijven van 14 januari 1994 zendt het bestuur Milieu-inspectie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan de verzoekende partij een

afschrift van een proces-verbaal van dezelfde datum waarin wordt vastgesteld dat zij de betoncentrale zonder vergunning uitbaat, wat een overtreding uitmaakt van artikel 4, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, en van artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I).

3. In haar antwoord van 8 februari 1994 wijst de verzoekende partij onder meer op een aantal hinderbeperkende maatregelen die zij heeft genomen of nog zal nemen, onder welke laatste het overbrengen van de eigenlijke betoncentrale naar een ander terrein. Met haar brief van 13 april 1994 aan hetzelfde bestuur zet de verzoekende partij haar problemen i.v.m. de geplande herlocalisatie uiteen en vraagt een minimum termijn van 18 maanden voor het overbrengen van de centrale.

4. Met zijn brief van 22 april 1994 bevestigt de hoofdinspecteur-directeur de op de vorige dag door ambtenaren van zijn dienst gegeven mondelinge bevelen luidend als volgt :

"1. Uiterlijk op 22 juli 1994 dienen alle vergunningsplichtige activiteiten stopgezet te worden.

2. Uiterlijk op 21 juli 1995 dienen de terreinen van de n.v. Maasland, gelegen in de Steenakkerstraat te Diepenbeek in hun oorspronkelijke staat hersteld te worden (verwijderen van vergunningsplichtige toestellen, uitvoeren van bodemsanering, enz...)"

5. De verzoekende partij gaat op 29 april 1994 bij de Vlaamse regering in hoger beroep tegen die bevelen. Zij wijst erop dat zij met het oog op het overbrengen van de betoncentrale naar Genk-Zuid reeds een bouwvergunning heeft verkregen van die gemeente en ook een milieuvergunning heeft aangevraagd (deze laatste vergunning is inmiddels verleend en op 15 september 1994 definitief geworden).

6. Bij ministerieel besluit van 15 juli 1994 wordt de datum van 22 juli 1994 (stopzetting van de activiteiten te Diepenbeek) vervangen door 22 december 1994 en die van 21 juli 1995 (herstel van het terrein in zijn oorspronkelijke staat) door 21 december 1995. Het besluit overweegt onder meer :

"Overwegende evenwel dat de exploitatie op de gestelde plaats gedurende 17 jaar werd gedoogd; dat blijkens de gegevens van het dossier de exploitatie geen dreigend of ernstig gevaar voor de mens en het leefmilieu inhoudt; dat in die omstandigheden aan het bedrijf een billijke termijn kan geboden worden om zijn exploitatie af te bouwen en op een geordende en veilige manier alle activiteiten ter plaatse te stoppen;

(...)

wat de ontoereikende termijn van drie maanden voor herlocalisatie betreft dient vooreerst te worden gesteld dat het bestuur Milieu-inspectie gerechtigd was om onmiddellijk te sluiten of te verzegelen, dat hier dus zeker niet over een onredelijke maatregel kan gesproken worden; dat zoals uit voorgaande overweging blijkt deze termijn evenwel beperkt kan verlengd worden gelet op de historiek van het dossier;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te wijzigen".

7. Ondertussen heeft de verzoekende partij op 14 december 1994 bij het college van burgemeester en schepenen van Diepenbeek een milieuvergunningsaanvraag ingediend voor de uitbating, aan de Steenakkerstraat aldaar, van een tot de klasse 2 behorende inrichting voor metaalbewerking, werk- en wasplaatsen voor motorvoertuigen, opslagplaatsen voor gassen en gevaarlijke stoffen, fabricatie van betonprodukten en bijhorende activiteiten, m.a.w. de resterende activiteiten van haar nog altijd zonder vergunning uitgebate inrichting na overbrenging van de eigenlijke betoncentrale naar Genk. Bij besluit van 14 februari 1995 weigert het college de vergunning, overwegende

"dat, vanuit het oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten, gesteld kan worden dat de activiteiten, voorwerp van de milieuvergunningsaan-

vraag, niet verenigbaar zijn met de van toepassing zijnde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat, vanuit oogpunt van milieuaspecten, gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde activiteiten, mits naleving van de algemeen geldende milieuvergunningsovereenkomsten, in deze zone voor bewoning niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de gevraagde vergunning niet toe te staan".

8. De verzoekende partij gaat in hoger beroep bij de bestendige deputatie die met haar (thans bestreden) besluit van 13 juli 1995 het beroepen weigeringsbesluit bevestigt.

Na te hebben vastgesteld dat de inrichting is gelegen in een woonuitbreidingsgebied, volgens het gewestplan Hasselt-Genk, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 3 april 1979, overweegt het besluit :

"dat, vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten, gesteld kan worden dat de uit te voeren activiteiten, die het voorwerp zijn van de vergunningsaanvraag, niet verenigbaar zijn met de voorschriften die gelden voor hogervermeld gebied (zie advies bestuur Ruimtelijke Ordening) en dat ons College gebonden is door deze stedenbouwkundige voorschriften;

dat bedoeld bedrijf een zonevreemd bedrijf is, waarbij kan worden opgemerkt dat volgens artikel 88, § 8, van het decreet van de zonevreemde bedrijven dd. 23 juni 1993 hiervoor geen milieuvergunning kan worden verleend aangezien er voor deze inrichting tot op heden nog geen enkele bouwvergunning werd afgeleverd";

Deze overwegingen blijken doorslaggevend te zijn geweest bij het tot stand komen van het bestreden weigeringsbesluit;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting erop heeft gewezen dat het aangevoerde ernstig en moeilijk te herstellen nadeel moet worden gezien in het licht van de aangevoerde middelen die ervan uitgaan dat vorenstaand weigeringsmotief, te weten de stedenbouwkundige onverenigbaarheid, onwettig is; dat namelijk in het eerste middel wordt aangevoerd (samengevat) dat het bestreden weigeringsbesluit genomen is met schending van de artikelen 12 en 13 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, doordat het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgestelde gewestplan "Hasselt-Genk" op grond waarvan de vergunning is geweigerd wegens de ligging van de inrichting in een "woonuitbreidingsgebied", de aanwezigheid van die in 1975 vergunde inrichting niet aangeeft en dus niet is uitgegaan van de bestaande toestand zodat, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, de verwerende partij, bij haar uitspraak over het beroep tegen de door het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg genomen weigeringsbeslissing, dit plan buiten toepassing had moeten laten; dat het tweede middel is genomen uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 2, 5, 1.0., en 5, 1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, doordat (eerste onderdeel) het bestreden besluit, zonder rekening te houden met de bestaande bebouwing en dus ervan uitgaande dat er nog geen ontsluiting van het gebied voorhanden

is, poneert dat de inrichting strijdig is met de voorschriften die gelden voor een woonuitbreidingsgebied, en doordat (tweede onderdeel) het besluit, zonder na te gaan of het bedrijf in kwestie kan worden beschouwd als een inrichting voor handel, dienstverlening, ambacht of kleinbedrijf, poneert dat de inrichting strijdig is met de voorschriften die gelden voor een woonuitbreidingsgebied zonder na te gaan of er al dan niet strijdigheid bestaat met de hoofdbestemming woongebied zelf en niet motiveert waarom de bedrijvigheid van de verzoekende partij onbestaanbaar zou zijn met dit type van woongebied en, indien bestaanbaar, onverenigbaar zou zijn met de onmiddellijke omgeving;

Overwegende, nog steeds met betrekking tot de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, dat de verzoekende partij erop wijst dat zij te Diepenbeek alle klasse 1-activiteiten, te weten het uitbaten van de betoncentrale en de opslag van ca. 1.000 ton ijzerafval, heeft gestaakt ten einde ze over te brengen naar eigen industrieterreinen te Genk, dat het moeten staken van de resterende, tot de klasse 2 behorende nevenactiviteiten, te weten herstellen en onderhouden van voertuigen en materieel, aanmaak van betonnen tegengewichten en metaalbewerking voor eigen gebruik, waarvoor het bestreden besluit haar de milieuvergunning weigert, een geleidelijke herlocalisatie naar andere terreinen onmogelijk maakt; dat zij uiteenzet dat een abrupt einde wordt gemaakt aan alle noodzakelijke las- en constructiewerkzaamheden, draaien freeswerken, het onderhoud en de herstelling van de personen- en bedrijfswagens, wielladers en kranen, wat niet alleen zware economische en sociale implicaties zal hebben voor de verzoekende partij zelf maar ook voor de goede werking van haar bedrijf, dat zij bestaande contracten eenzijdig zal moeten verbreken, kortom, dat haar economische concurrentiepositie ernstig in het gedrang komt en het merendeel van haar werknemers zal

moeten ontslagen worden; dat zij ten slotte aanvoert dat haar niet kan worden verweten dat ze door het onwettig exploiteren van haar inrichting zelf aan de basis ligt van de stopzetting ervan, nu een dergelijke uitbating kan worden geregulariseerd en, zoals in haar middelen is aangetoond, haar aanvraag tot een dergelijke regularisatie door het bestreden besluit is geweigerd op onwettige motieven en tegen het advies in van het bestuur Milieuvergunningen, zodat te dezen niet wordt gevraagd een onwettig belang te beschermen maar een einde te maken aan een door de verwerende partij veroorzaakte onwettige situatie;

Overwegende dat de verzoekende partij na afloop van de met het koninklijk besluit van 9 januari 1975 verleende tweejarige exploitatievergunning de uitbating van haar aan de Steenakkerstraat te Diepenbeek gelegen inrichting in kwestie heeft voortgezet; dat, na beroep, een ministerieel besluit van 15 juli 1994 haar het bevel heeft gegeven uiterlijk op 22 december 1994 alle vergunningsplichtige activiteiten stop te zetten en uiterlijk op 21 december 1995 de terreinen in hun oorspronkelijke staat te herstellen; dat zij weliswaar ter regularisering van haar onwettige uitbating op 14 december 1994 bij het college van burgemeester en schepenen een milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend voor de op voormelde locatie nog overgebleven klasse 2 activiteiten; dat evenwel het moeten stopzetten van die onwettige uitbating en het daarmee gepaard gaande nadeel niet in de eerste plaats het gevolg is van het weigeren van de z.g. regulariseringsvergunning maar van het ministerieel bevelschrift van 15 juli 1994; dat het ingeroepen nadeel in de eerste plaats voortvloeit, niet uit de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit maar uit het feit dat de verzoekende partij een inrichting - of een gedeelte ervan - is blijven uitbaten zonder de daartoe rechtens vereiste vergunning; dat zij trouwens niet aannemelijk maakt dat het ingeroepen "aanzienlijk

economisch en sociaal nadeel" van een dergelijke aard is dat het bestaan zelf van haar bedrijf erdoor in gevaar dreigt te komen zodat een latere financiële schadeloosstelling ondoelmatig ware;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijftwintig januari
1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samen-
gesteld uit :

de H. J. VERMEIRE, kamervoorzitter,
Mevr. M. VRINTS, staatsraad,
de HH. R. STEVENS, staatsraad,
G. DE SLOOVER, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. DE SLOOVER.

J. VERMEIRE.